



In gesprek met een echte Jong Nederlander

Als groepsleider betrokken zijn en samen opgroeien met een groep jonge kinderen vanaf hun start bij Jong Nederland totdat ze afzwaaien bij de senioren en door hen geaccepteerd worden om wat ik ben, vind ik prachtig. Maar de spontane lach en zichtbaar geluk van een kind tijdens de Jong Nederland activiteiten is toch wel het allermooiste om mee te mogen maken. Dat is ook mijn grootste drijfveer waardoor ik me al 43 jaar inzet voor de Reuselse jeugd.



Ben Vermeulen bij hem thuis in de Lokbossen 88, januari 2018.

Aan het woord is de 61-jarige Ben Vermeulen, een van de 11 kinderen van meubelmaker Harrie Vermeulen en zijn vrouw Toos van Barschot, bekend van hun meubelzaak aan de Wilhelminalaan 68 te Reusel.

Ouderlijk gezin

Opa Jan Vermeulen en oma Leen van den Hout waren respectievelijk al 40 en 38 jaar oud toen ze trouwden. Ze woonden in 1920 op de Hoeven in Reusel toen onze pa daar is geboren. Verder kregen ze geen kinderen meer. Toen onze pa 6 jaar was, overleed zijn vader en hij verloor zijn moeder toen hij pas 15 was. Op die leeftijd al wees te worden moet een hard gelag voor onze pa zijn geweest, waar hij nooit veel over vertelde. Ik heb gehoord dat zijn oudste oom, Janus Vermeulen uit het gehucht Zandoerle, zorgde dat hij naar de kostschool ging in Heythuizen. Hij leerde daar het vak meubelmaker. Na zijn opleiding leerde hij dat vak in de praktijk bij meubelmaker Toon Heuvelmans in Bladel.

Onze pa en ons moeder trouwden op 19 april 1944, de oorlog was nog in volle gang. Ze zouden gaan wonen in het huis op de Hoeven wat van oma Vermeulen-Van den Hout was geweest. Dat kon niet doorgaan omdat het in de oorlog gevorderd werd om er een groter gezin onderdak te bieden. Ze gingen daarom wonen in het huis van Toon Bessem (Lemmens) aan de

Turnhoutseweg. Met de vrachtwagen van de broers Bert en Simon Panjoel heeft onze pa in de oorlog bezems rondgebracht door heel Nederland. Over de oorlog praatte onze pa niet maar binnen de familie is bekend dat hij in die tijd in het verzet heeft gezeten. Na de oorlog is hij aan de Turnhoutseweg begonnen met het maken van meubels. In de eerste naoorlogse jaren heeft hij de oude kapotgeschoten fabriek aan de Wilhelminalaan 68 gekocht van confectiefabrikant Otten, alias *d'n Hollander*, uit het Belgische Arendonk. Het geld daarvoor kwam uit de verkoop van zijn ouderlijke boerderij met gronden aan de Hoeven. Het pand was daarvoor ook al een aantal keer van eigenaar gewisseld. Eerst kwam er het pakhuis van de Reuselse afdeling van de Nederlandse Christelijke Boerenbond (N.C.B.) in. Daarna kwamen er achtereenvolgens drie verschillende sigarenfabrikanten in. In de loop der jaren heeft onze pa de zaak verder uitgebouwd en zijn er twee aangrenzende panden aan toegevoegd, waaronder de fietsenzaak van Janus Daniels, bijgenaamd *den Bon*.

Tien maanden na het huwelijk van mijn ouders werd mijn oudste zusje geboren en zeventien



In 1965, tijdens mijn lagerschooltijd, mocht ik ook op het bekende witte paardjesmolenpaard van de fotograaf zitten.



Mijn opa Jan Vermeulen en oma Leen Vermeulen-Van den Hout omstreeks 1900.

jaar later hadden ze 8 zoons en 3 dochters. Op 2 oktober 1956 zag ik het levenslicht. Ik was toen nummer 9 die in hun trouwboekje werd bijgeschreven. De eerste 17 jaar van haar huwelijk had ons moeder een baby te verzorgen of was ze in verwachting van de volgende, vertelt Ben.

De meubelwerkplaats was het territorium van onze pa, ons moeder zwaaide de scepter in de winkel. Een aantal knechten hebben in de werkplaats van onze pa het vak meubelmaker en woninginrichter geleerd waaronder Gust Bierings, Louis Tops, Will Post (Janssen), Noud Aarts, Peter Heuvelmans, twee zonen van Toontje van den Hout en Jan van de Vondervoort. De laatste is zelfs 40 jaar bij onze pa en later bij zijn opvolgers, mijn broers Jan en Ad in dienst geweest. Omdat ons moeder vaak in de winkel moest zijn, waren er bij ons dienstmeisjes die haar hielpen in de huishouding. Een van die dienstmeisjes was Fia Wigman. Ze was zo met ons gezin verbonden geraakt dat ze gevraagd werd om mijn peettante te worden.

Onze pa was een vakman die inzet, dienstbaarheid en eenvoud hoog in zijn vaandel had staan. De zaak en de klanten kwamen bij hem op de eerste plaats. Ons moeder had een ingetogen en zorgzaam karakter. Ze hield wel van regels in huis en kon voor ons streng zijn. Wie aan tafel niet luisterde moest voor straf een tijdje in het aanrechtkastje gaan zitten en wie het opgeschepte eten niet opat moest blijven zitten tot het bord leeg was. Ze genoot vooral van de kleine dingen die om haar heen gebeurde. De laatste jaren heeft ze veel last gehad van reuma.

Klagen daarover kende ze niet. Mijn oudste zus Lenie was samen met ons moeder de spil in het gezin, ze hielp mee in de winkel en deed ook veel in het gezin. Ze had hetzelfde zorgzame karakter als moeder maar kon ook voor ons, de jongsten van het elftal, streng zijn. Luisterden we niet dan moesten we ook van haar even in het keukenkastje gaan zitten. Ze is in die tijd ook een paar jaar leidster geweest van het Katholiek Meisjes Gilde (KMG). Behalve mijn ouders zijn er al 2 broers en 2 zussen van mij overleden, wat een groot gemis is in onze familie.

Zangkoor

Mijn kleuterschooltijd bracht ik door in het schooltje op de hoek Kruisstraat en Marialaan. Ik meen me te herinneren dat daar alleen nonnen

Tijdens mijn kleuterschooltijd omstreeks 1960.





Onze pa en ons moeder Harrie en Toos Vermeulen-Van Barschot tijdens hun trouwdag op 19 april 1944.

les gaven. Een tekening inkleuren met wasco, daarop een laagje zwart aanbrengen en in de zwarte laag de contouren van de tekening krasen zodat een prachtig effect ontstaat, heeft blijkbaar indruk gemaakt omdat ik dat nog zo goed weet.

Op die leeftijd ben ik op een keer aangereden door een bromfietstoen ik voor ons huis de weg overstak. Ik kreeg een harde klap en ben een tijdje buiten bewustzijn geweest. De diagnose van de opgeroepen huisdokter Marius Zijlmans was, een zware hersenschudding. Toen hij de schade aan de bromfietstoen zag maakte dokter Zijlmans nog de opmerking: "Dat jongetje moet

toch wel een harde kop hebben, gelet op de deuk in de koplamp."

Na de kleuterschool ging ik naar de Sint Jozef-school van de fraters van Tilburg. Frater Supplicius, ook wel de Zangfrater genoemd, vond ik een fijne frater. Hij haalde mij bij het jongenskoor dat al decennia lang onder zijn leiding stond. We traden op zon- en feestdagen vaak op in de kerk. Vorig jaar heb ik bij de Heemkunde Werkgroep Reusel een koormap gekocht met liedjes die we toentertijd zongen.

Elk jaar maakten we met het zangkoor een uitstapje. Bijna altijd fietsten we naar het Zilvermeer in het Belgische Mol. Het was dan vaste prik dat we onderweg een bezoek brachten aan de Norbertijnenabdij van Postel waar we een glaasje limonade kregen. De meeste koorknappen konden toen nog niet zwemmen. Het was maar goed dat Paul Huijbregts dat wel een beetje kon want hij moest me redden toen ik me in te diep water waagde en prompt kopje onderging.

Lid van Jong Nederland

In 1966 was ik 10 jaar en oud genoeg om lid te mogen worden van de jongste Junioren van Jong Nederland. Vooral sport en spel in de bossen en vrije natuur sprak me aan. Ik kon daar met hart en ziel in opgaan. De groepsavonden waren toen al in de blokhut aan de Hulselsedijk,



In 1951 waren er in ons gezin 6 kinderen geboren. V.l.n.r. moeder met Jos op schoot, Henk, Jan, Lenie, Piet op schoot van pa en Ad.



Ons ouderlijk gezin in 1979 op de dag dat onze pa en ons moeder 35 jaar getrouwd waren. Tussen mijn ouders in ons hondje Plukkie.

later werd die Molenhut genoemd, dat is tot op de dag van vandaag zo gebleven.

Mijn jaargroep werd ingedeeld in vendels bestaande uit ongeveer 5 jongens. Onze groepsleiders waren de broers Koos en Frans van Limpt. Later bij de senioren waren dat Ton van Eijk en Christ Dirx. Elk vendel had een eigen naam, wij waren de Zwarte Panters. We maakten ook een eigen schild dat we beschilderden. Het goed met elkaar omgaan, samenwerken en elkaar accepteren zoals we waren, zijn deugden die ik als belangrijk ervaarde bij Jong Nederland. De jongens van mijn jaargroep waren Marius Wisink, Jan Kerkhofs, Cees Lauwers, Michel Pijs, Peter van den Borne, Peter Jansen, Peter Lauwers, Peter van de Bisen, Wil Jansen, Wil Moeskops, Jos Verstijnen, Kees Dirx en Peter Panjoel.

In mijn begintijd veranderde het een en ander bij Jong Nederland. Het verplicht dragen van uniform, korte groene broek met kaki blouse, dito kousen en zwarte baret was juist afgeschaft. Ook de omgang met de leiders werd wat losser. Voor mijn tijd werd er nog gemarkeerd, dat was al helemaal uit de tijd.

De bossen bij het Hulsels vennetje waren vaak ons speelterrein en ideaal voor bosspelen zoals vlag veroveren en stratego. Op het veld dat bij de blokhut lag werd ook vaak gespeeld en gesport; favoriete spellen waren hockey, vuistbal en klederen, een soort handbal. Voor creatieve activiteiten zoals bijvoorbeeld emailleren, schilderen,

toneel en bij slecht weer hadden we de blokhut ter beschikking. Op de vloer van de grote zaal werd vaak zitvoetbal gespeeld.

In 1967 kwamen de Rakkers erbij. Dat waren jongens in de leeftijd van 8 tot en met 10 jaar. Later is dat veranderd in 7 tot en met 9 jaar. Ze werden



Mijn oudste zus Lenie met de drie jongste jongens van ons gezin, v.l.n.r. Paul, ikzelf en Frans. Omstreeks 1959.

Onze pa met het door hem gemaakte altaar voor de Reuselse kerk. Het houtsnijwerk in het midden kwam uit de oude communiebank van de kerk.

begeleid door leidsters die in de beginperiode ondersteund werden door jonge leiders. Hoogtepunten van het jaar waren de toernooien, maar vooral het zomerkamp. De toernooien maar ook ingelaste weekenden waren vooral een voorbereiding op het zomerkamp. We leerden daar kamperen en volgens de regels met het eigen vendel een vendelhoek bouwen en sjourren. Tijdens de toernooien konden we met het inrichten van de vendelhoek met sport-, spel- en creatieve activiteiten in een onderlinge competitie punten verdienen, zodat we ons met elkaar konden meten. Ook met die uit de andere dorpen zoals van Bladel, Hapert, Vessem, Oerle en Diessen.

Mijn eerste zomerkamp, volgens mij in Lomm bij Arcen, was voor mij een geweldig avontuur. We waren dagenlang bezig met hout, touw, kaart, kompas, sport en spel.

Voor we naar bed gingen, hadden we vaak nog een avondspel, zongen we liedjes met een warm drankje en dan in bed waar we nog moppen taptten en sterke verhalen vertelden. De gekste thema's werden bedacht om het kamp een uniek leefpatroon te geven. Van dat kamp weet ik nog dat er tijdens de oudermiddag een worsteltoernooi was en dat ik tegen Cees Lauwers in de finale kwam en ook nog won. Het klapstuk was het kampvuur op vrijdagavond met sketches en gezang uit volle borst. Allemaal dingen die tijdens dat eerste kamp voor mij nog wat onwennig waren, maar waar ik me tijdens latere zomerkampen helemaal in kon vinden en uitleven.

Philips

Na mijn lagereschooltijd heb ik mijn mavodiploma gehaald op het Rietbeek college in Reusel. Hoewel ik wel toegelaten was aan de MTS koos



ik toch voor de Philips Bedrijfsschool omdat ik daar direct geld kon verdienen. Daar startte ik met de opleiding machine-bankwerken. Na een jaar stapte ik over naar de opleiding elektrotechniek. Na die opleiding kwam ik terecht bij de Machinefabriek van Philips waar ik elektromonteur werd. Daar ben ik gebleven tot die werd overgenomen door Van der Leegte (VDL).

Op Vessem kermis ontmoette ik Jolanda van Nunen uit Spoordonk; ik kende haar voorheen niet. Het enige wat we al deelden waren initialen. Die van haar naam en die van Jong Nederland waren allebei hetzelfde, namelijk J.N. Sinds november 1992 wonen we in de Lokbossen 88. In 2005 ben ik lid geworden van 'Schildersclub Mierds Amateur Palet, onder leiding van André Riphagen. Veel van mijn schilderijen heb ik in ons huis aan de muren hangen.

Leider Jong Nederland

Toen ik een jaar of 17 was zat mijn seniorentijd bij Jong Nederland erop. Ik stroomde door naar de kerngroep en werd ook jeugdleider bij Reusel Sport. Samen met Kees Lavrijsen kreeg ik de jeugdvoetballertjes van C4 onder mijn hoede. Zelf voetbalde ik toen ook nog bij de junioren A2, later bij de senioren. Met het 8^{ste} elftal van de senioren ben ik in het seizoen 1983/1984 kampioen geworden.

Maar de activiteiten bij Jong Nederland spraken me meer aan. Als lid van de kerngroep van Jong Nederland Reusel assisteerden we de leiders tijdens de groepsavonden. De andere kern-

Onze senioren groep bij Jong Nederland omstreeks 1972 met middenachter groepsleider Ton van Eijk en leiders Ton van Leeuwen en Nico Antonisse.





groepleden waren Peter Lauwers, Peter Jansen, Kees Dirkx, Peter Panjoel en Nico van den Borne. We organiseerden ook samen met anderen de jaarlijks terugkomende activiteiten zoals toernooien, zomerkampen, zeskamp, Koninginnedag, de Sint Maarten lampionnenoptocht, het Sinterklaasfeest en droppings. Voor de droppings werd de vrachtwagen van Fons van de Molder (Coppens) gebruikt die door Fons zelf werd bestuurd. Later gebruikten we daarvoor een geblindeerde bus. Bij thuiskomst stond dan de dampende soep in de blokhut gereed voor de jongens die vermoeid na een avontuurlijke tocht binnenkwamen.

Om leider te kunnen worden moest ik een kaderopleiding volgen. Na het met succes volgen van de noodzakelijke cursussen werd ik in 1974 leider bij Jong Nederland.

In de tijd dat ik leider ben heb ik alle groepen zo'n beetje onder mijn hoede gehad van de rakkers, junioren tot de senioren. Zowel meisjes als jongens. Ik heb een groep gehad waarvan ik leider was vanaf hun start bij Jong Nederland totdat ze afzwaaiden als senior. Dat waren Teun Gijsbers, Frank Michiels, John Huijbregts, Ad Jansen, Erik Jansen, Rob Jansen, Hans van Limpt, Leon Sanders, Frank de Beijer en Walter Dirkx. Daarna switchte ik jaarlijks naar een andere groep. Van mijn eerste groep is John Huijbregts leider geworden. Momenteel is zijn zoon Job leider geworden waarmee het stokje is doorgegeven. In de tijd dat deze groep overging naar de senioren heb ik samen met Noud Maas en Sjack de Graaf lange tijd gewerkt aan een discotheek in de blokhut. We hadden die discotheek met alle apparatuur erin juist klaar toen we de blokhut opengebroken aantreffen. De honkbalknuppels

waarmee dat gebeurd was lagen nog bij de deur. Helaas was alle apparatuur verdwenen. Dat was voor ons een grote domper.

Een aantal jaren ben ik penningmeester geweest. In 1980 is Jong Nederland overgegaan van een vereniging naar een stichting. Daar was ik toen direct bij betrokken en was erbij om de notarisakte namens Jong Nederland te ondertekenen. De belangrijkste reden was dat door deze nieuwe situatie niet het eigen bestuur maar het landelijk bestuur verantwoording moet afleggen als derden Jong Nederland ergens op aanspreken. Na drie jaar bestuurslid te zijn geweest kon ik dat stokje doorgeven en me weer volledig inzetten als leider waar toch mijn hart naar uitging.

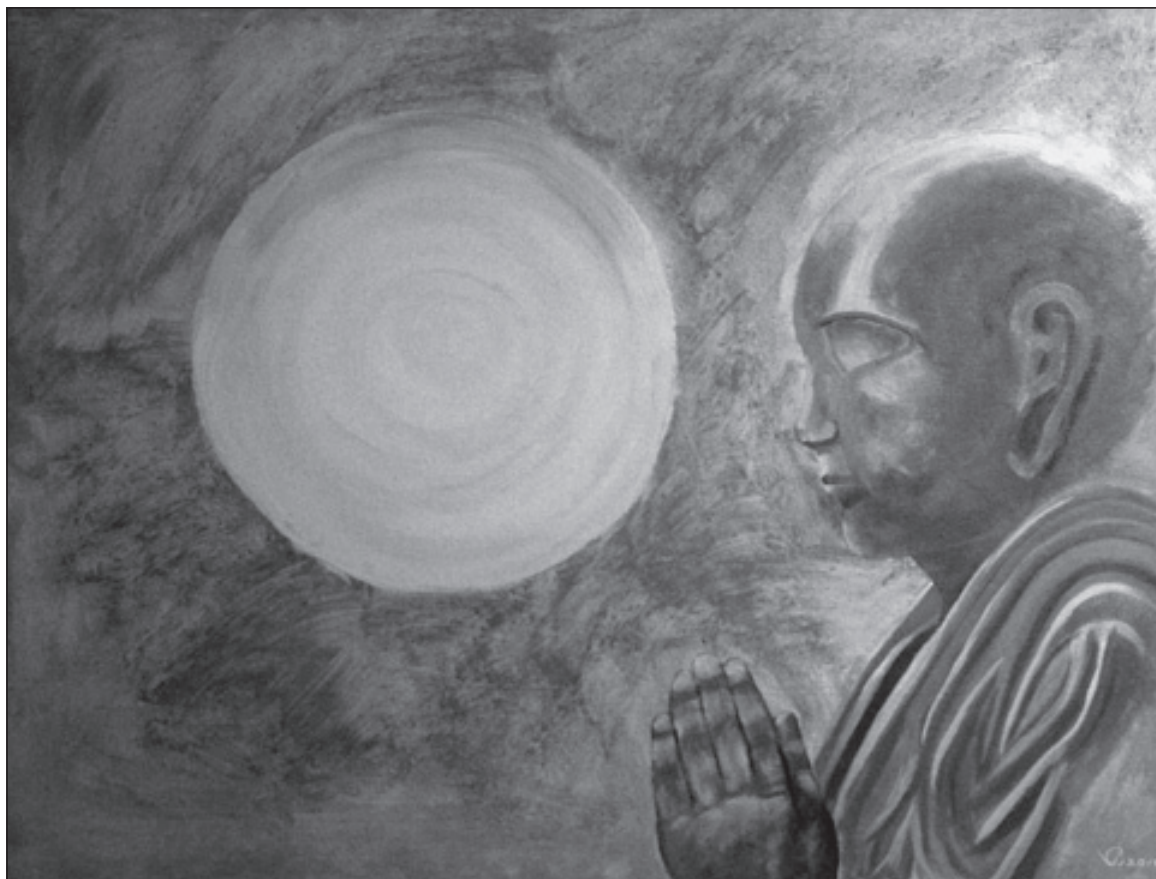
Bij Jong Nederland geniet ik vooral van de kleine dingen. Als ik bij de rakkers een lach op hun gezicht zie, is dat voor mij voldoende om een goede avond te hebben. Bij de senioren vind ik het prachtig als ik zie hoe ze in de loop der jaren naar elkaar toe gegroeid zijn en hoe ze met respect met elkaar en de leiding omgaan. De vroegere leus van Jong Nederland luidde immers: "Een Jong Nederlander is een goed kameraad, bereid om anderen te helpen, sportief bij alles wat hij doet, trouw aan zijn gegeven woord en opgewekt en blij." Ze hoeven dat tegenwoordig niet meer van buiten te leren maar als ik dat terugzie in hun doen en laten dan is dat wel de belangrijkste drijfveer waarom ik al 51 jaar bij Jong Nederland ben, waarvan 43 jaar leider. Bovendien hebben we een groep leiders en leiders voor dezelfde kernwaarden gelden.

Finale van de worstelwedstrijd tijdens mijn eerste zomerkamp in Lomm bij Arcen, omstreeks 1967. Ik won die finale van Cees Lauwers. De scheidrechter is Koos van Limpt.

Samen met Remco Hendrikx (links) speel ik het bij Jong Nederland bekende spelletje 'meneer Ribbel'. Dit is tijdens het 'Woodstock Flower Power kamp' in Uden, in 1998.



Een van de schilderijtjes die in onze huiskamer hangt, door mij geschilderd in 2010..



Hier sta ik tussen twee Italiaanse jeugdleiders tijdens de Euroform ontmoetingsdagen in Leibnitz/Oostenrijk in 1987.



Daar bij te mogen horen is heel mooi. Aan Jong Nederland bewaar ik veel mooie herinneringen. De zogenaamde Euroform, een meerdaagse ontmoetingsdag van jeugdleiders uit Zwitserland, Oostenrijk, België, Italië en Nederland in Leibnitz/Oostenrijk in 1987, waar ik samen met Herman Jansen en Hans Vrijsen aan deelnam hoort daar zeker bij. De jaarlijkse survival Ardennenweekenden in Hamoir met lei-

ders en leden zijn prachtige belevenissen. Daar zijn ook vriendschappen uit voortgekomen. Met Jo Vianen, Ton van Leeuwen, Thieu van Loon en Noud Hendriks vormden we een vriendengroep waarmee ik in de vakanties grote fietskamprechten maakte door Nederland. Helaas zijn Thieu, Noud en ook Herman Jansen veel te vroeg overleden.

Onthouden was nooit mijn sterkste punt. Meestal schreef ik al mijn afspraken en het programma voor de groepsavond op vloeikes. Mijn agenda en geheugen zat dus vaak in mijn shagbuil. Dat was binnen de leiding algemeen bekend en hoorde helemaal bij mijn doen en laten. Als ik eens een keer mijn agenda letterlijk en figuurlijk in rook had laten opgaan was dat lastig voor mij maar ik had dan wel de lachers op mijn hand.

Vele jaren ben ik direct betrokken geweest bij de verjaardag actie van Jong Nederland om meer geld in het laatje te brengen. In het verleden werd de Reuselnaars gevraagd op hun verjaardag een cent per levensjaar aan Jong Nederland te schenken. In de beginjaren bezocht ik daarvoor wekelijks de Reuselse nonnen, zuster Generosa en zuster Victema, die de adressen op de enveloppen schreven. Nadien is dit overgenomen door anderen en ik ben erg blij met de



De leiders en leidsters van Jong Nederland Reusel in de tachtiger jaren.

vele vrijwilligers die zich hier nu voor inzetten. Lange tijd reed ik in een oude Toyota Starlet. Deze werd door leiding en leden heel vaak gebruikt. Zo'n allemansvriend had veel te lijden. Aan weerskanten kwamen er deuken in de deuren, ook de benzine-meter werkte niet meer en het contactslot was kapot. Daarom moest er gestart worden met een schroevendraaier. Gevraagd en ongevraagd lenen van mijn 'good old' starlet was op eigen risico. Kreeg het wagentje onderweg kuren dan was ik meestal degene die het oudje weer aan de praat kreeg en daar kon ik dan weer van genieten.

Bij Jong Nederland ben ik leider geweest van rakkers waarvan hun kinderen nu ook lid en/of leider zijn. Van de oudste senioren meisjes heb ik misschien daarom wel een koosnaam gekregen. Ze noemden me, opa Ben.

Slot

Tijdens mijn interview is duidelijk dat geduld, goedertierenheid en eenvoud eigenschappen zijn die helemaal bij Ben horen. Doe maar gewoon dan doe je gek genoeg is een houding die ook helemaal bij hem past. Heel zijn leven heeft hij gewerkt bij Philips in de Machinefabriek. Toen die werd overgenomen door VDL, stapte hij gewoon mee over. Waarom zou ik veranderen zegt hij daarover.

Al ruim 43 jaar is Ben leider bij Jong Nederland. Hij koestert op een ingetogen manier de waardering die hij voor zijn tomeloze inzet krijgt. Uit alles blijkt dat de leden en collega-leiders grote waardering hebben voor de manier waarop hij functioneert en altijd gevraagd en ongevraagd voor iedereen een geduldig, luisterend oor heeft. Hij staat niet graag in de belangstelling houdt niet van op de voorgrond staan en van grote woorden. Hij blijft liever op de achtergrond; dat

past het beste bij hem. Zijn oude Toyota Starlet met deuken en gebreken die voor alles en nog wat werd ingezet en bij heel Jong Nederland bekend was past helemaal bij zijn karakter en ook waar hij zelf voor staat. Geen opsmuk en uiterlijk vertoon maar aanpakken en doorgaan. Voor zijn werk bij Jong Nederland heeft Ben in 2009 terecht een koninklijke onderscheiding gekregen. Hij werd benoemd tot Lid van de Orde van Oranje-Nassau. De speelplaats achter de blokhut heeft de naam 'Ben Vermeulen plein' gekregen toen hij veertig jaar leider was. Hij ziet al die eer als een blijk van waardering maar klopt zich zeker niet op de borst. Hij zegt zelf dat hij echt geniet van de jeugd waar hij zich al die jaren voor heeft ingezet bij Jong Nederland en dat ze er iets leren dat ze voor hun later leven goed kunnen gebruiken.

Daarom stellen we met recht vast dat Ben Vermeulen, zoon van meubelmaker Harrie Vermeulen en zijn vrouw Toos van Barschot een echte Reuselnaar en vooral ook een echte Jong Nederlander genoemd mag worden

Met Jo Vianen, Noud Hendriks, en Thieu van Loon tijdens een vakantietocht in 1982.

